

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่สี่

ลูกดิง

Jeff Pippenger

2023-11-27

เรากำลังกล่าวถึง “เจ็ดกาลเวลา” ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ดังที่มีภาพแทนไว้ในพระธรรมดาเนียล เรากำลังกระทำเช่นนี้เพราะลักษณะเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งของ “เจ็ดกาลเวลา” ก็คือ มันเป็นภาพแทนของ “ศิลาสะดุด” ที่พวกช่างก่อสร้างได้ทอดทิ้งไป ข้าพเจ้ากำลังให้คำนิยามศิลาสะดุดซึ่งปรากฏเป็นภาพแทนในพระคัมภีร์ว่าเป็นความจริงประการหนึ่งที่สามารถมองเห็นได้ แต่กลับไม่ถูกมองเห็น สำหรับผู้ที่ไม่มองเห็นมัน มันเป็นสิ่งล้ำค่า แต่สำหรับผู้ที่ไม่เห็นมัน มันไม่เพียงเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาสะดุดเท่านั้น หากยังเป็นศิลาที่บิดพวกเขาให้แหลกเป็นผุยผงด้วย

เมื่อพระคริสต์ทรงยกเอาหินซึ่งพวกช่างก่อสร้างทอดทิ้งขึ้นมา พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าศิลามุมเอกนั้นจะกลายเป็น “ศิระ” ของมูม ข้อความเรื่องหินที่ถูกทอดทิ้งในพระคัมภีร์นั้นเกี่ยวข้องกับอุปมาของการที่พระเจ้าทรงผ่านพันธสัญญาเดิมไป ขณะเดียวกันพระเจ้าก็ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับชนชาติที่แต่ก่อนหาได้เป็นประชากรของพระเจ้าไม่

พระเยซูคริสต์แก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือว่า ศิลาซึ่งพวกช่างก่อสร้างได้ทิ้งเสียนั้น ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เกิดขึ้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่ยอสรรเสริญในสายตาของเรา? เหตุฉะนั้น เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะถูกยกไปจากท่าน และจะโปรดแก่ชนชาติหนึ่งซึ่งเกิดผลสมกับแผ่นดินนั้น และผู้ใดตกลงบนศิลานี้จะต้องแตกหักเป็นชิ้น ๆ แต่ถ้าศิลานั้นตกลงบนผู้ใด ก็จะบิดผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง” มัทธิว 21:42-44

“คำพยากรณ์เรื่องเวลา” ประการแรกที่เหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ทรงนำวิลเลียม มิลเลอร์ไปพบ คือ “เจ็ดกาลเวลา” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ลาวติเชียนแอ็ดเวนติสม์ได้เริ่มกระบวนการหรือทำลายความจริงอันเป็นรากฐานซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกอบขึ้นผ่านพันธกิจของมิลเลอร์

โดยการปฏิเสธสิ่งค้นพบประการแรกสุดของมิลเลอร์นั่นเอง แน่แน่นอนว่า ภาพประกอบเชิงพยากรณ์ใด ๆ ของรากฐานอันศักดิ์สิทธิ์ ย่อมเป็นภาพประกอบของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็น “ศิลา” ดังนั้น การปฏิเสธ “เจ็ดกาลเวลา” ในปี 1863

จึงมิได้เพียงชี้ให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นของกระบวนการปฏิเสธความจริงอันเป็นรากฐานเท่านั้น

หากยังเป็นตัวแทนของการปฏิเสธพระคริสต์ด้วย ดังเช่นในคำพยานของพระคริสต์เรื่องศิลาที่ถูกปฏิเสธ เปโตรก็ชี้ให้เห็นเช่นกันว่า คำพยากรณ์ประการหนึ่งซึ่งเชื่อมโยงกับศิลารากฐานนั้น

คือในที่สุดศิลานั้นจะกลายเป็น “ศิลาหุ้มมูมเอก” ด้วย

เหตุฉะนั้นจึงมีข้อความอยู่ในพระคัมภีร์ว่า ดูก่อน เราวางศิลามุมเอกไว้ในศิโยน เป็นศิลาที่ทรงเลือกสรรแล้วและทรงคุณค่ายิ่ง และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย เพราะฉะนั้น สำหรับท่านทั้งหลายผู้เชื่อนั้น พระองค์ทรงล้ำค่ายิ่ง แต่สำหรับบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังนั้น ศิลาซึ่งพวกช่างก่อสร้างได้ปฏิเสธแล้ว ศิลาอันเองได้กลายเป็นศิลามุมเอก และเป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นศิลาที่ทำให้ล้มลง คือแก่คนทั้งหลายที่สะดุดเพราะพระวจนะ เนื่องจากไม่เชื่อฟัง ซึ่งเขาทั้งหลายก็ถูกกำหนดไว้เพื่อการนั้นด้วย แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติพันธุ์ที่ทรงเลือกสรรแล้ว เป็นปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติที่พระองค์ทรงถือเป็นการมสิหิ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ประกาศพระคุณอันเลิศของพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันนำอัครธรรมของพระองค์ ครึ่งหนึ่งท่านทั้งหลายมิได้เป็นชนชาติ แต่บัดนี้เป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว

ครึ่งหนึ่งท่านทั้งหลายมิได้รับพระเมตตา แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตาแล้ว 1 เปโตร 2:6-8

ศิลาบ่มเอกในตอนต้นของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ กลายเป็นศิระษะมม

ตามความเห็นของอิสยาห์นั้นสอดคล้องกับพระคริสต์และเปโตร และอิสยาห์ใช้ศิลารากฐานเพื่อเป็นตัวแทนของ
ประชากรแห่งพันธสัญญากลุ่มหนึ่งซึ่งกำลังถูกละผ่านไปเพื่อประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่
ในคำพยานของท่าน ท่านเป็นภาพแทนของชนจำพวกหนึ่งที่ได้กระทำพันธสัญญากับความตาย
และได้รับคำสาป คำสาปที่พวกเขาได้รับนั้น
คือคำสาปที่เปาโลระบุว่านำความหลงผิดอย่างรุนแรงมาสู่บรรดาผู้ที่ทำพันธสัญญากับความตาย
เพราะพวกเขามีได้รับความรักในความจริง

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นคนช่างเยาะเย้ย ผู้ครอบครองประชากรนี้ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ เพราะท่านทั้งหลายกล่าวว่า "เราได้ทำพันธสัญญากับความตาย
และเรามีข้อตกลงกับแดนผู้ตาย เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านเข้ามา มันจะไม่มาถึงเรา
เพราะเราได้ถือเอาความมูสาเป็นที่ลี้ภัยของเรา และซ่อนตัวอยู่ใต้ความเท็จ" เพราะฉะนั้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนเป็นรากฐาน
เป็นศิลาที่ผ่านการพิสูจนแล้ว เป็นศิลาบ่มเอกอันล้ำค่า เป็นรากฐานที่มั่นคง ผู้ที่เชื่อจะไม่รับ
Judgement also will I lay to the line, and righteousness to the plummet: and the hail
shall sweep away the refuge of lies, and the waters shall overflow the hiding place.
และพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะถูกกลบฝัง และข้อตกลงของเจ้ากับแดนผู้ตายจะไม่ยืนยง
เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านเข้ามา แล้วเจ้าจะถูกมันเหยียบย่ำลง" อิสยาห์ 28:14-18

"เจ็ดเวลา" ถูกซ่อนไว้ภายใต้ความเท็จ

และเมื่อพระเจ้าทรงผ่านพ้นประชากรแห่งพันธสัญญาเดิมของพระองค์ไป

และทรงเข้าทำพันธสัญญากับหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น ศิลาซึ่งแต่เดิมเป็นศิลาบ่มที่ถูกปฏิเสธจะยกขึ้นเป็น

"ศิระษะ" ของมม สำหรับผู้ที่เข้าใจความจริงนี้ สิ่งนี้ประเสริฐล้ำค่า และสำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจ

ศิลาซึ่งกลายเป็นศิระษะของมมนั้น ไม่เพียงบดขยี้พวกเขาเท่านั้น

แต่ในเชิงอุปมาอุปไมยยังกลายเป็นศิลาหลุมศพของพวกเขาอีกด้วย

ในพระธรรมดาเนียล บทที่แปด ข้อสิบเก้า เราพบ "วาระสุดท้าย" ของพระพิโรธ อันเป็นการชี้ให้เห็นว่า
ย่อมต้องมี "วาระแรก" ของพระพิโรธด้วย ช่วงเวลาตั้งแต่ปี 677 ก่อนคริสตกาล จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.

1844 เป็นระยะเวลาที่สถานนมัสการ (และพลโยธา) จะถูกเหยียบย่ำ

แต่ตำแหน่งสันตะปาปาจะเจริญรุ่งเรืองต่อไปจนกว่าพระพิโรธจะสำเร็จ ตามดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสามสิบหก
หากวาระสุดท้ายของพระพิโรธในบทที่แปด หมายถึงการสิ้นสุดของช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว

วาระสุดท้ายของพระพิโรธในบทที่สิบเอ็ด ก็ย่อมหมายถึงการสิ้นสุดของช่วงระยะเวลาหนึ่งด้วยเช่นกัน

นี่คือสิ่งที่พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจน

แม้ว่าความจริงข้อนี้ได้ถูกปิดบังไว้ด้วยคำสาปโดยบรรดาผู้ที่ได้กระทำพันธสัญญากับความตายก็ตาม

จุดสิ้นสุดของพระพิโรธทั้งสองประการเป็นตัวแทนของจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาเดียวกันอย่างแท้จริง

เพราะทั้งสองล้วนเป็นความสำเร็จครบถ้วนของคำสาปเดียวกัน คือการกระจัดกระจาย การเป็นเชลย

และการเป็นทาสเป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี อาณาจักรฝ่ายเหนือประสบกับการกระจัดกระจาย การเป็นเชลย

และการเป็นทาสแห่ง "เจ็ดเวลา" ก่อน เมื่อในปี 723 BC กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย

อาณาจักรฝ่ายใต้ประสบชะตากรรมเดียวกันในปี 677 BC เยเรมีย์ยืนยันข้อเท็จจริงนี้

อิสราเอลเป็นแกะที่กระจัดกระจาย สิงโตทั้งหลายได้ขับไล่เขาไป ก่อนอินกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กลืนกินเขา
และในที่สุดเนบูกอดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้นี้ได้หักกระดูกของเขา เยเรมีย์ 50:17

เยเรมีย์กำลังชี้ให้เห็นถึงการพิพากษาที่ดำเนินไปเป็นลำดับ ฮัสซีเรียกวาดเอาอาณาจักรฟายเหนือไปในปี 723 ก่อนคริสตกาล จากนั้นพวกเขานำมนัสเสห์ไปยังบาบิโลน เมืองหลวงของตน ในปี 677 ก่อนคริสตกาล ต่อมาเนบูคัดเนสซาร์ก็นำโยยาхимไป

อันเป็นการทำเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลยในปี 606 ก่อนคริสตกาล แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็นำเศเดคียาห์ไปและทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี 586 ก่อนคริสตกาล

ราชอาณาจักรฟายใต้ได้รับคำเตือนแล้วว่า พวกเขาจะประสบชะตากรรมเดียวกันกับราชอาณาจักรฟายเหนือ หากยังคงดำเนินอยู่ในการกบฏของตนต่อไป

การพิพากษาที่ตกแก่ราชอาณาจักรฟายเหนือจะถูกกระทำแก่ราชอาณาจักรฟายใต้ด้วย และสัญลักษณ์แห่งการพิพากษานั้นคือเส้นที่ต้องถูกขึงออกเหนือยูดาห์ ในคำพยากรณ์ของอิสยาห์ สิ่งนั้นเป็นเพียง "เส้น" เท่านั้น แต่ในข้อความตอนถัดไป "เส้น" นั้นคือ "เส้นของสะมาเรีย"

เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังนำความพินาศเช่นนี้มาสู่เยรูซาเล็มและยูดาห์ จนผู้ใดที่ได้ยินเรื่องนั้น หูทั้งสองของเขาจะซาไป และเราจะขึงสายวัดของสะมาเรียเหนือเยรูซาเล็ม และลูกดึงของราชวงศ์อาหับ และเราจะขีดเยรูซาเล็มเหมือนคนขีดขาม ขีดแล้วก็คว่ำมันลง และเราจะทอดทิ้งคนที่เหลืออยู่แห่งมรดกของเรา และมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูของตน และพวกเขาจะตกเป็นเหยื่อและของริบแก่ศัตรูทั้งสี่ของตน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำการชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ยั่วเราให้กริ้ว ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จนถึงทุกวันนี้ 2 พงศกษัตริย์ 21:12-15

มีสำนวนเชิงพยากรณ์อยู่สองประการในข้อพระคัมภีร์ที่เพิ่งอ้างถึง ซึ่งจำเป็นต้องพิจารณา ประการแรกคืออาการหูอื้อเสียว และอีกประการหนึ่งคือดึงวัดแนว ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เส้นวัดของสะมาเรียยังถูกระบุว่าเป็นดึงวัดแนวของราชวงศ์อาหับด้วย เส้นวัดและดึงวัดแนวเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษา ซึ่งใช้ในกระบวนการก่อสร้าง ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าการพิพากษาเดียวกันกับที่ได้ถูกกระทำต่ออาณาจักรฟายเหนือ ซึ่งมีสะมาเรียและราชวงศ์อาหับเป็นภาพแทน จะถูกนำมาสู่ยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วย เมื่อมีการประกาศคำเตือนนั้น อาณาจักรฟายเหนือของอิสราเอลได้ถูกบุกโจมตี ถูกพิชิต ถูกทำลาย และถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยแล้ว

ข่าวสารแห่งการพิพากษาของพระเจ้าทำให้หูของผู้ที่ได้ยินคำเตือนนั้นอื้อเสียว ทั้งดึงวัดแนวและอาการหูอื้อเสียวต่างปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์อย่างละสามครั้ง ในแต่ละกรณี สิ่งเหล่านี้เป็นภาพแทนพระพิโรธของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์เอง

และพระยาห์เวห์เสด็จมา และทรงยืนอยู่ และตรัสเรียกเหมือนคราวก่อน ๆ ว่า ซามูเอล ซามูเอล แล้วซามูเอลทูลตอบว่า "ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่" และพระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า "ดูเถิด เรากำลังจะกระทำการสิ่งหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งผู้ใดที่ได้ยินแล้ว หูทั้งสองข้างของผู้นั้นจะอื้อไป ในวันนั้นเราจะกระทำแก่เอลีตามทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้เกี่ยวกับวงศ์วานของเขา เมื่อเราเริ่มต้นแล้ว เราก็จะกระทำให้สำเร็จสิ้นด้วย" 1 ซามูเอล 3:10-12

การโค่นล้มวงศ์วานของเอลีเป็นคำพยากรณ์ซึ่งจะทำให้หูทั้งสองข้างของทุกคนที่ได้ยินเสียวแปลบไป ในสมัยของซามูเอล อาการหูเสียวแปลบเป็นสัญลักษณ์ถึงการผ่านพ้นไปของวงศ์วานของเอลี ความสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์ที่ประทานแก่ซามูเอลคือการโค่นล้มวงศ์วานของเอลี และการสถาปนาซามูเอลขึ้นเป็นผู้เผยพระวจนะ ซามูเอลเป็นภาพแทนของชนชาติหนึ่งซึ่งตั้งที่เปโตรกล่าวว่า แต่ก่อนมิใช่ประชากรของพระเจ้า บัดนี้เป็นแล้ว เพราะเมื่อซามูเอลได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นผู้เผยพระวจนะ

วงศาวานของเอลีก็ถูกทำลาย เยเรมีย์ก็ประกาศการพิพากษาต่อบรรดาผู้นำแห่งเยรูซาเล็มด้วย ซึ่งทำให้หูลีเยวแปรลบเช่นกัน

และจงกล่าวว่า ท่านทั้งหลาย กษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาสู่สถานที่นี้ จนทุกคนที่ได้ยินเรื่องนั้น หูของเขาทั้งสองจะอื้ออึง เยเรมีย์ 19:3

การอ้างอิงทั้งสามแห่งถึงอาการหูลีเยวสะท้อนให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับชนชาติแห่งพันธสัญญาที่ได้ทำพันธสัญญากับ ความตาย และภายหลังจึงถูกบุกเข้ากรรณ ถูกพิชิต ถูกทำลาย ถูกกระจัดกระจาย และถูกกวาดไปเป็นเชลย อาการหูลีเยวเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพากษาอันเกิดจากพระพิโรธของพระเจ้า และสัญลักษณ์ของการพิพากษานั้นก็ยังคงแสดงไว้ในพระคัมภีร์อีกสามครั้งด้วยคำว่า “ลูกดิ่ง” เราได้อ่านพบแล้วใน 2 พงศกษัตริย์ และอิสยาห์ แต่ยังมีอ้างอิงถึง “ลูกดิ่ง” อีกแห่งหนึ่งในพระคัมภีร์ และในการอ้างอิงแห่งนั้น คำว่า ลูกดิ่ง ได้รับการแปลมาจากคำภาษาฮีบรูอีกคำหนึ่งซึ่งแตกต่างจากคำในสองการอ้างอิงก่อนหน้านั้น

แล้วทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้าได้กลับมาอีก และปลุกข้าพเจ้าให้ตื่นขึ้น ดับบุคคลผู้หนึ่งซึ่งถูกปลุกให้ตื่นจากหลับ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร?” และข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด มีคันทันประทีปทองคำล้วนอยู่คันทันหนึ่ง มีขามอยู่บนยอดของมัน และมีตะเกียงทั้งเจ็ดของมันอยู่บนนั้น และมีท่อเจ็ดท่อไปยังตะเกียงทั้งเจ็ดซึ่งอยู่บนยอดของมัน และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างคันทันประทีปนั้น ต้นหนึ่งอยู่ด้านขวาของขาม และอีกต้นหนึ่งอยู่ด้านซ้ายของขามนั้น” ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทูลถามทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านี้คืออะไร พระเจ้าข้า?” แล้วทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้าจึงตอบและกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เจ้ามีรูหรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร?” และข้าพเจ้าทูลว่า “ไม่ทราบ พระเจ้าข้า” แล้วท่านจึงตอบและกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ถึงเศรบบาเบลว่า ‘มิใช่ด้วยกำลัง หรือด้วยฤทธิ์เดช แต่ด้วยพระวิญญาณของเรา’ พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้ ‘เจ้าคือผู้ใด โอ ภูเขาใหญ่? ต่อหน้าเศรบบาเบล เจ้าจะกลายเป็นที่ราบ และเขาจะนำศิลายอดออกมาท่ามกลางเสียงโห่ร้องว่า ‘พระคุณ พระคุณจงมีแก่สิ่งนี้’” ยิ่งกว่านั้น พระวจนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้าว่า “มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขาจะทำให้สำเร็จด้วย และเจ้าทั้งหลายจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้า เพราะผู้ใดเล่าที่ได้ดูหมิ่นวันแห่งสิ่งเล็กน้อย? เพราะคนเหล่านั้นจะชื่นชมยินดี และจะเห็นลูกดิ่งอยู่ในมือของเศรบบาเบลพร้อมกับทั้งเจ็ดนั้น สิ่งเหล่านี้คือพระเนตรของพระยาห์เวห์ ซึ่งสอดส่องไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก” แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบท่านว่า “ต้นมะกอกเทศสองต้นนี้ซึ่งอยู่ด้านขวาของคันทันประทีปและด้านซ้ายของคันทันประทีปนั้นคืออะไร?” และข้าพเจ้าทูลอีกครั้งว่า “กิ่งมะกอกเทศสองกิ่งนี้คืออะไร ซึ่งเหน็บมันสีทองออกจากตนเองผ่านท่อทองคำสองท่อนั้น?” และท่านตอบข้าพเจ้าว่า “เจ้ามีรูหรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร?” และข้าพเจ้าทูลว่า “ไม่ทราบ พระเจ้าข้า” แล้วท่านจึงกล่าวว่า “สิ่งเหล่านี้คือผู้ที่ได้รับการเจิมทั้งสอง ผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น” เศคาริยาห์ 4:1-14

คำที่แปลว่า “ลูกดิ่ง” ใน 2 พงศกษัตริย์ และ อิสยาห์ 28 คือ “mishqâl” และมีความหมายว่า น้ำหนัก ในทั้งสองตอนนั้น น้ำหนักหนึ่งก้อน (ลูกดิ่ง) กำลังจะถูกเพิ่มเข้ากับเส้น น้ำหนักคือสิ่งที่ใช้ในตราช่าง และเป็นสัญลักษณ์แทนการพิพากษา เส้นที่มีน้ำหนักจึงเป็นเส้นแห่งการพิพากษา เส้นของสะมาเรียคือช่วงเวลาแห่ง “เจ็ดกาล” หรือสองพันห้าร้อยยี่สิบปี และช่วงเวลาเดียวกันนี้กำลังจะถูกกำหนดไว้เหนืออาณาจักรฟายใต้ ดังที่ได้ถูกนำมาสู่อาณาจักรฟายเหนือแล้ว จุดสิ้นสุดของเส้นใดเส้นหนึ่งนั้นถูกระบุไว้ในพระธรรมดาเนียลว่าเป็นทั้งจุดสิ้นสุดของความกริ้วครั้งสุดท้าย

หรือจุดสิ้นสุดของความกริ้วครั้งแรก ช่วงเวลานี้ถูกนำเสนอไว้ในพระธรรมดาเนียลว่าเป็นช่วงเวลาที่ยेरูซาเล็มและพลโยธาจะต้องถูกเหยียบย่ำโดยอำนาจที่ทำให้กร้าวทั้งสอง คืออำนาจนอกรีตและอำนาจสันตะปาปา ทั้งสองช่วงเวลานี้จะเริ่มต้นขึ้นเมื่อเมืองหลวงของแต่ละฝ่ายถูกบุกรุก ถูกพิชิต ถูกทำลาย และประชาชนของเมืองนั้นถูกกวาดต้อนไปเป็นทาส

แต่ในพระธรรมเศคาริยาห์ คำว่า “ลูกตึง” เกิดจากการประกอบกันของคำภาษาฮีบรูสองคำ คำแรกคือ “eben” และมีความหมายว่า “ก่อสร้าง” อีกทั้งยังหมายถึง “ศิลา” ด้วย กล่าวคือหมายถึง “ศิลาสำหรับการก่อสร้าง” แล้วคำนั้นจึงถูกรวมเข้ากับคำภาษาฮีบรู “bediy” ซึ่งหมายถึง “แบ่งแยก” หรือ “แยกออกจากกัน” ดังนั้น “ลูกตึง” ในพระธรรมเศคาริยาห์ จึงเป็นศิลาที่ใช้เป็นรากฐานในการก่อสร้าง และก่อให้เกิดการแยกและการแบ่งออก การแบ่งนั้นเป็นการแบ่งระหว่างผู้มัสการสองจำพวก คือจำพวกหนึ่งที่ยินดีเมื่อเห็นศิลานั้น ตั้งให้เป็นศิลามุมเอกของตน และก่อสร้างบนศิลานั้น กับอีกจำพวกหนึ่งที่ยังไม่เห็นศิลานั้น ปฏิเสธศิลานั้น สะดุดล้มเพราะศิลานั้น และในที่สุดก็ถูกศิลานั้นบดขยี้ ซึ่งแล้วศิลานั้นก็กลับกลายเป็นศิลาปิดหลุมศพหรือศิลาหน้าหลุมศพของเขา จำพวกหนึ่งทำพันธสัญญากับชีวิต อีกจำพวกหนึ่งทำพันธสัญญาแห่งความตาย

ในประวัติศาสตร์ของเศคาริยาห์ ชนอิสราเอลโบราณเพิ่งออกมาจากบาบิโลนเพื่อสร้างและฟื้นฟูกรุงเยรูซาเล็ม เศรบบาเบลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการ และต้องกำกับดูแลงานนั้น เขาได้วางศิลาฤกษ์เมื่อเริ่มงาน และได้วางศิลายอด หรือศิลาปิดยอด เมื่อสิ้นสุดงาน เศรบบาเบลหมายความว่า “ผู้สืบเชื้อสายจากบาบิโลน” คำพยากรณ์ทั้งปวงกำลังชี้ไปยังวาระสุดท้าย

และชื่อของเศรบบาเบลเป็นสัญลักษณ์แห่งประวัติศาสตร์ของชาวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง เมื่อมีการวางศิลาฤกษ์ และชื่อของเขาก็เป็นสัญลักษณ์แห่งชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สามด้วย เมื่อมีการวางศิลายอด หรือศิลาปิดยอด การสำแดงแห่งการเทพะวิญาณบริสุทธิ์ลงมา ไม่ว่าในการเคลื่อนไหวครั้งแรกหรือในการเคลื่อนไหวครั้งที่สอง ย่อมถูกแทนไว้โดยชื่อของเศรบบาเบล (ผู้สืบเชื้อสายจากบาบิโลน) เพราะชื่อนั้นเป็นตัวแทนของชาวสารซึ่งเรียกให้ชนรุ่นสุดท้ายแห่ง “ผู้สืบเชื้อสายจากบาบิโลน” ออกมา

มันเป็นตัวแทนของชาวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนซึ่งเกิดขึ้นในการเคลื่อนไหวครั้งแรก และกำลังจะเกิดขึ้นในการเคลื่อนไหวสุดท้ายแห่งเสียงร้องก็ก้อง.

ต้นมะกอกสองต้น กิ่งมะกอกสองกิ่ง และผู้ได้รับการเจิมสองท่าน ซึ่งเป็นตัวแทนของภาชนะที่ท่อทองคำสองท่อเทน้ำมันลงสู่ภาชนะนั้น:

“ผู้ที่ได้รับการเจิมซึ่งยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นนั้น มีฐานะที่ครั้งหนึ่งเคยประทานแก่ซาตาน ในฐานะเศรษฐีผู้ปกคลุม โดยบรรดาสัตภาวะบริสุทธิ์ซึ่งล้อมรอบพระที่นั่งของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงดำรงการติดต่อสื่อสารอย่างต่อเนื่องกับชาวโลก น้ำมันทองคำเป็นสัญลักษณ์แห่งพระคุณซึ่งพระเจ้าทรงใช้หล่อเลี้ยงประทีปของบรรดาผู้เชื่อไว้ เพื่อมิให้ริบหรี่และดับไป หากมิใช่เพราะน้ำมันบริสุทธิ์นี้ถูกเทลงมาจากสวรรค์ผ่านทางชาวสารแห่งพระวิญาณของพระเจ้า อำนาจทั้งหลายแห่งความชีวิตก็ควบคุมมนุษย์ได้โดยสิ้นเชิง”

“พระเจ้าทรงได้รับการลบล้างเมื่อเราไม่รับสารซึ่งพระองค์ทรงส่งมายังเรา ด้วยเหตุนี้ เราจึงปฏิเสธน้ำมันทองคำซึ่งพระองค์ประสงค์จะเทลงในจิตวิญญาณของเรา เพื่อให้ส่งต่อไปยังผู้ที่อยู่ในความมืด เมื่อเสียงเรียกจะดังขึ้นว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; จงออกไปพบเขาเถิด’ บรรดาผู้ที่มีน้ำมันบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้หนุนนมพระคุณของพระคริสต์ไว้ในใจของตน จะพบเช่นเดียวกับหญิงพรหมจารีโง่เขลาว่า พวกเขามีได้พร้อมที่จะไปพบองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน

พวกเขาไม่มีอำนาจในตนเองที่จะได้น้ำมันนั้นมา และชีวิตของพวกเขา ก็พังทลาย แต่หากมีการทูลขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า หากเราวิงวอนดั่งที่โมเสสได้ทูลว่า 'ขอทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์' ความรักของพระเจ้าจะหลั่งไหลเข้าสู่ใจของเรา โดยทางท่อทองคำ น้ำมันทองคำจะถูกส่งมายังเรา 'มิใช่ด้วยกำลัง หรือด้วยฤทธิ์เดช แต่ด้วยพระวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้' โดยการรับสำแดงอันเจิดจ้าจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจึงส่องสว่างประดุจดวงประทีปในโลก" Review and Herald, July 20, 1897.

เศคาริยาห์ได้ถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ต้นมะกอกเทศทั้งสองนั้นคือใคร จึงเป็นการดึงความสนใจไปยังสัญลักษณ์ต่าง ๆ ของพยานทั้งสอง ชิสเตอร์ไวท์ระบุว่าต้นมะกอกเทศทั้งสองคือตัวพยานทั้งสองแห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด

"เกี่ยวกับพยานทั้งสองนั้น ผู้เผยพระวจนะได้ประกาศเพิ่มเติมว่า 'คนทั้งสองนี้คือ ต้นมะกอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคัน ซึ่งตั้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก' ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีได้กล่าวว่า 'พระวจนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์' วิวรณ์ 11:4; สดุดี 119:105 พยานทั้งสองนี้เป็นตัวแทนของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่" The Great Controversy, 267.

เศคาริยาห์ปรารถนาจะเข้าใจว่าพยานทั้งสองนี้คือผู้ใด ในการปฏิบัติฝรั่งเศส พยานทั้งสองนั้นคือพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พวกเขาถูกนำเสนอในฐานะโมเสสและเอเลียห์ ผู้ซึ่งถูกสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากขมลึก ไร่กันบึงฆ่าเสียในถนน พวกเขาเป็นตัวแทนของพันธกิจของ Future for America ซึ่งถูกสังหารลงเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 2020

ในตอนต้นของบทนั้น ภายหลังจากที่เศคาริยาห์ถูกปลุกให้ตื่น เมื่อกระดูกแห้งที่ตายแล้วถูกนำมารวมเข้าด้วยกัน แต่ยังไม่มียังชีพ กาเบรียลจึงถามว่า "ท่านเห็นอะไร?" เศคาริยาห์บรรยายสิ่งที่ตนได้เห็น แล้วจึงถามว่า "สิ่งเหล่านี้คืออะไร พระเจ้าข้า?" กาเบรียลทรงเน้นประเด็นของคำถามนั้น โดยทรงตอบคำถามของเศคาริยาห์ด้วยคำถามหนึ่ง พระองค์ตรัสถามเศคาริยาห์ว่า "ท่านไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร?" แล้วกาเบรียลจึงตอบว่า "นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ถึงเศรุบบาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง หรือด้วยฤทธิ์เดช แต่ด้วยพระวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้"

พระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งทรงประทานแก่เศรุบบาเบลนั้นคือว่า "มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธิ์เดช แต่ด้วยพระวิญญาณของเรา เจ้าเป็นผู้ใด โอ ภูเขาใหญ่เอ๋ย? ต่อหน้าเศรุบบาเบล เจ้าจะกลายเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลาของตนออกมาท่ามกลางเสียงโห่ร้องว่า พระคุณ พระคุณ จงมีแก่ศิลานั้น"

เศรุบบาเบล ผู้ว่าราชการ เป็นตัวแทนของผู้สื่อสารซึ่งเตรียมทางไว้ในประวัติศาสตร์ช่วงต้นและช่วงปลาย ต่อหน้าผู้นั้น ภูเขาจะกลายเป็นที่ราบ อีสยาห์ระบุถึงพระราชกิจของผู้สื่อสารคนเดียวกันนั้น และกล่าวว่าเขาจะ "ปรับทางในถิ่นทุรกันดารให้ตรงเป็นทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเรา" และว่าเขาจะทำให้ "หุบเขาทุกแห่ง" "ถูกยกขึ้น" เขาจะทำให้ "ภูเขาและเนินเขาทุกแห่ง" "ต่ำลง" ด้วย เพราะว่า "ภูเขาใหญ่" ที่อยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการเศรุบบาเบล "จะกลายเป็นที่ราบ"

ข่าวสารเรื่อง "เจ็ดกาลเวลา" ของวิลเลียม มิลเลอร์ ได้รับมอบแก่เขาจากพระเจ้า เศรุบบาเบลเป็นตัวแทนของวิลเลียม มิลเลอร์ ผู้วางศิลาฤกษ์ของ "เจ็ดกาลเวลา" และเขายังเป็นตัวแทนของมือที่ "จะนำศิลาของตนออกมา" พร้อมด้วย "การโห่ร้อง การเปล่งเสียงว่า พระคุณ พระคุณจงมีแก่ศิลานั้นเถิด" การซ้ำคำว่า "พระคุณ" สองครั้งเป็นตัวแทนของข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน "การโห่ร้อง" เป็นตัวแทนของข่าวสารเดียวกันกับที่แสดงโดยเสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และ

“การปลงเสียง” เป็นตัวแทนของเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ข้อความทั้งหมดนี้กล่าวถึงข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน

กล่าวถึงพรหมจารีทั้งหลายที่กำลังหลับอยู่ในความตายบนถนนแห่งพระธรรมวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด

ซึ่งทอดผ่านหุบเขาแห่งกระดูกแห่งที่ตายแล้ว กล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตายของกระดูกแห่งที่ตายแล้ว

และกล่าวถึงบทบาทเชิงพยากรณ์ของ “ลูกดิ่ง”

ซึ่งพรหมจารีที่มีปัญญาได้เห็นและเป็นเหตุให้พวกนางชื่นชมยินดี

แล้วเศคาริยาห์กล่าวว่า “ยิ่งกว่านั้น” คำว่า “ยิ่งกว่านั้น”

หมายถึงการวางข้อความตอนต่อไปทับลงบนข้อความตอนก่อนหน้า เป็นการอ้างถึงหลักการเชิงพยากรณ์ที่ว่า

บรรทัดซ้อนบรรทัด บทสนทนาก่อนหน้านี้ได้ชี้ให้เห็นถึงการตื่นขึ้นในเวลาเที่ยงคืนของประชากรของพระเจ้า

ซึ่งมีเศคาริยาห์เป็นตัวแทน บทสนทนาก่อนหน้านี้ได้เน้นย้ำอยู่ซ้ำแล้วซ้ำอีกถึงความปรารถนาของประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายที่จะเข้าใจว่าพยานสองคนนั้นในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ดคือผู้ใด

บทสนทนาก่อนหน้านี้ได้ชี้ให้เห็นว่าเศรบบาเบลเป็นตัวแทนของงานในขบวนการแรก

และเป็นตัวแทนของงานในขบวนการสุดท้ายด้วย อีกทั้งยังได้ชี้ให้เห็นว่า “มือ” ของเศรบบาเบล

(ซึ่งเป็นตัวแทนของกำลังฝ่ายมนุษย์) จะต้องวางศิลารากฐานและศิลายอด

แต่ผลงานแห่งมือของเขาได้สำเร็จมาแล้วและกำลังสำเร็จอยู่ก็โดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระผู้พลอบโยนเท่านั้น

บทสนทนาที่ตามมาซึ่งต้องนำไปวางทับเหนือบทสนทนาก่อนหน้านี้ ชี้ให้เห็นว่า เมื่อ “มือของเศรบบาเบล”

กำลังทำงานนั้นให้สำเร็จ เมื่อนั้นประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายจะ “รู้ว่าพระยาห์เวห์” ได้ “ทรงส่ง”

กาเบรียล ผู้ทรงถือความสว่าง “มายัง” ประชากรของพระเจ้า พวกเขาจะตระหนักถึงกระบวนการสื่อสารจากสวรรค์ซึ่ง

เป็นความจริงประการแรกที่ถูกสำแดงไว้ในความเชื่อมโยงกับวิวรรณ์ของพระเยซูคริสต์

การปฏิเสชข่าวสารและงานของเศรบบาเบล ก็คือการปฏิเสชข่าวสารที่มาจากกาเบรียล

ซึ่งเขาได้รับจากพระคริสต์ และซึ่งพระองค์ก็ได้รับจากพระบิดาอีกทอดหนึ่ง

จากนั้น คนผู้หนึ่งมาสองจำพวกก็ถูกกำหนดให้เห็นอย่างชัดเจน จำพวกหนึ่ง

“ได้ดูหมิ่นวันแห่งสิ่งเล็กน้อยหรือ?” อีกจำพวกหนึ่ง “จะยินดี” เมื่อพวกเขา

“จะเห็นลูกดิ่งอยู่ในมือของเศรบบาเบล พร้อมกับเจ็ดดวงนั้น” ซึ่ง “เป็นพระเนตรของพระยาห์เวห์

ที่สอดส่องไปทั่วพิภพ” บรรดาผู้ที่ดูหมิ่นวันแห่งสิ่งเล็กน้อย

ก็กำลังดูหมิ่นพระราชกิจทางประวัติศาสตร์ของวิลเลียม มิลเลอร์ ดังที่แสดงไว้โดย “ลูกดิ่ง”

พวกเขาถูกเปรียบต่างกับบรรดาผู้ที่ชื่นชมยินดีเมื่อเห็น “ลูกดิ่ง” อยู่ในมือของเศรบบาเบล “ลูกดิ่ง”

ของเศคาริยาห์คือหินก่อสร้างที่ก่อให้เกิดการแบ่งแยก คนจำพวกหนึ่งดูหมิ่น “ลูกดิ่ง”

เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะเห็นว่า “ลูกดิ่ง” ในมือของเศรบบาเบลนั้นอยู่กับ “เจ็ดดวงนั้น” คำว่า “เจ็ด” ซึ่งอยู่กับ

“ลูกดิ่ง” เป็นคำภาษาฮีบรูคำเดียวกันกับที่แปลว่า “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก

แล้วเศคาริยาห์ก็ย้ำข้อเท็จจริงอีกครั้งว่า เมื่อตนตื่นขึ้น เขาไม่ทราบว่าจะพยานทั้งสองนั้นคือผู้ใด

เพราะฉะนั้นเขาจึงถามอีกครั้งว่า “ต้นมะกอกทั้งสองต้นนี้คืออะไร?” เขาถามซ้ำอีก โดยกล่าวว่า

“กิ่งมะกอกทั้งสองกิ่งนี้คืออะไร ซึ่งโดยท่อนกิ่งทั้งสองนั้นได้เหน้ำมันทองคำออกจากตนเอง?”

และกาเบรียลก็เน้นย้ำคำถามนั้น โดยตอบคำถามของเศคาริยาห์ด้วยคำถามอีกครั้งว่า

“เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร?” ซึ่งเศคาริยาห์ตอบว่า “ไม่รู้” แล้วกาเบรียลจึงกล่าวว่า

“เหล่านี้คือผู้ที่ได้รับการเจิมทั้งสอง ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น”

บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่กาเบรียลปลุกเศคาริยาห์ให้ตื่นจากการหลับของเขา ฉะนั้น

เศคาริยาห์จึงเป็นภาพแทนของหญิงพรหมจารีเหล่านั้นที่ถูกปลุกให้ตื่นในเวลาเที่ยงคืน

และเมื่อหญิงพรหมจารีเหล่านั้นถูกปลุกให้ตื่นแล้ว พวกนางก็ถูกแสดงให้เห็นว่ามีภาระอันหนักหน่วงอย่างยิ่งที่จะ

เข้าใจว่าพยานทั้งสองในพระธรรมวินัยบทที่สิบเอ็ดนั้นหมายถึงสิ่งใด
พระธรรมทุกเล่มในพระคัมภีร์ล้วนมาบรรจบกันและสิ้นสุดลงในพระธรรมวินัย
ผู้เผยพระวจนะทั้งปวงเห็นพ้องต้องกัน เพราะพระเจ้าไม่ใช่ผู้ทรงก่อให้เกิดความสับสน
ผู้เผยพระวจนะทั้งปวงกำลังกล่าวถึงยุคสุดท้ายมากกว่ายุคสมัยที่พวกเขามีชีวิตอยู่.

กาเบรียลใช้หลักการอัลฟาและโอเมกาโดยชี้ให้เห็นว่าเศรบบาเบลจะเป็นผู้เริ่มต้นและทำงานก่อสร้างพระวิหารใ
ห้สำเร็จในตอนจบ งานของเขาถูกนำเสนอผ่านการวางศิลาแรกฐานในตอนต้น และศิลามุมเอกในตอนปลาย
เศรบบาเบลเป็นภาพแทนของขบวนการมิลเลอร์ไรต์และขบวนการ Future for America

สิ่งที่กาเบรียลเสนอแก่เศคาริยาห์ก็คือว่า งานแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน
ไม่ว่าจะเป็นในขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งหรือในขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้น
ย่อมสำเร็จลุล่วงด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ขณะที่พวกเขาอนตายเป็นขบวนกัน โลกก็เปรมปรีดียินดีเพราะศพของพวกเขา แต่เมื่อพวกเขาฟื้นขึ้นมาแล้ว
โลกก็กลับหวาดกลัว และพวกเขาก็ชื่นชมยินดี พวกเขาชื่นชมยินดีเพราะได้เห็นลูกดิ่งของ “เจ็ดเท่า”
อยู่ในมือของเศรบบาเบล ลูกดิ่งนั้นคือศิลาอันเป็นรากฐานที่ใช้ก่อสร้าง ซึ่งแยกคนมีปัญญาออกจากคนโง่เขลา

เศคาริยาห์มีได้กล่าวว่า “เจ็ด” แต่กล่าวว่า “เจ็ดนั้น”
ดวงตาเหล่านั้นเห็นทั้งสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งการกระจัดกระจาย คำที่แปลว่า “เจ็ด”
นั้นเป็นคำเดียวกับที่แปลว่า “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก และหมายถึง “คำสาป”
แห่งการเป็นทาสซึ่งถูกนำมาสู่ทั้งอาณาจักรเหนือและอาณาจักรใต้ของอิสราเอล พระธรรมดาเนียลระบุว่า
“เจ็ดนั้น” คือพระพิโรธครั้งแรกและครั้งปลาย

ศิลารากฐานที่วิลเลียม มิลเลอร์วางไว้คือ “เจ็ดกาลเวลา”
และศิลามุมเอกที่วางโดยขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สามก็คือ “เจ็ดกาลเวลา”
บรรดาผู้ที่ชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาเห็น “เจ็ดนั้น” ในการปลุกให้ตื่นแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนของยุคสุดท้าย
จะได้เห็นการแบ่งแยกและการคัดแยกกระหว่างสิ่งสำคัญกับสิ่งต่ำช้า
ผู้ล้ำค่าจะชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาเข้าสู่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างสมบูรณ์
และผู้ต่ำช้าจะรู้เมื่อสายเกินไปว่าพวกเขาไม่มีน้ำมันซึ่งได้ไหลลงมาจากท่อทองคำสองท่อนั้น
ความจริงซึ่งก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีแก่คนกลุ่มหนึ่ง จะเป็นศิลาสะดุดแก่คนอีกกลุ่มหนึ่ง
แม้ว่าความจริงนั้นจะเปิดให้เห็นได้สำหรับทุกคนที่เต็มใจจะเห็นก็ตาม

ดังเช่นที่ “เจ็ดเวลา” ได้กลายเป็นบททดสอบในระยะแรกเริ่มเมื่อปี 1856
เมื่อแอดเวนติสต์แบบฟีลาเดลเฟียได้เปลี่ยนผ่านไปสู่แอดเวนติสต์แบบเลาติเซีย “เจ็ดเวลา”
ก็กลับมาเป็นบททดสอบอีกครั้ง ณ วาระสุดท้าย
ตรงจุดที่แอดเวนติสต์แบบเลาติเซียกำลังเปลี่ยนผ่านไปสู่แอดเวนติสต์แบบฟีลาเดลเฟีย
บททดสอบในระยะแรกเริ่มนั้นได้ล้มเหลวลงในปี 1863 ด้วยการปฏิเสธหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เรื่อง
“เจ็ดเวลา” บรรดาผู้ที่ล้มเหลวต่อบททดสอบ ณ วาระสุดท้ายในปี 2023
ก็จะล้มเหลวด้วยเหตุที่ปฏิเสธประสบการณ์ซึ่งเป็นข้อเรียกร้องของการเยียวยาห์ “เจ็ดเวลา” แห่งเลวีนิติ
บทที่ยี่สิบหก ได้ชี้ไว้.

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องระบุให้ชัดเจนว่า พระธรรมดาเนียลยืนยันเรื่อง “เจ็ดกาลเวลา” อย่างครบถ้วน
ก่อนที่เราจะเริ่มพิจารณาสารแห่งคำพยากรณ์ของหกบทแรกในพระธรรมดาเนียล
เพราะบทที่สี่และห้าเกี่ยวข้องกับ “เจ็ดกาลเวลา”
และบทเหล่านั้นชี้ให้เห็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเขาสองเขาของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในพระธรรมวินัย

บทที่สิบสาม |

เราจะเริ่มการพิจารณาของเราเกี่ยวกับหกบทแรกเหล่านั้นในบทความถัดไป

“ความสว่างที่ดาเนียลได้รับจากพระเจ้าในทรงประทานไว้เป็นพิเศษสำหรับบุคคลสุดท้ายเหล่านี้
นิมิตทั้งหลายที่เขาได้เห็น ณ ริมฝั่งแม่น้ำอูลและแม่น้ำฮิดเดเคล อันเป็นแม่น้ำใหญ่แห่งแผ่นดินชินาร์
บัดนี้กำลังอยู่ในระหว่างการสำเร็จเป็นจริง
และเหตุการณ์ทั้งปวงที่ได้ถูกบอกไว้ล่วงหน้านั้นจะบังเกิดขึ้นในไม่ช้า”

“จงพิจารณาสภาพการณ์ของชนชาติยิวในเวลาที่คำพยากรณ์ของดาเนียลได้ถูกประทานไว้.

“ให้เราดูทิศเวลาให้มากยิ่งขึ้นแก่การศึกษาพระคัมภีร์ เราไม่เข้าใจพระวจนะอย่างที่เราควรเข้าใจ
พระธรรมวิวรณ์เปิดขึ้นด้วยคำกำชับให้เราเข้าใจคำสอนที่บรรจุอยู่ในนั้น พระเจ้าทรงประกาศว่า
'ความสุขมีแก่ผู้ที่อ่าน และแก่บรรดาผู้ที่ได้ยินถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์นี้'
'และรักษาสิ่งทั้งปวงที่เขียนไว้ therein เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว'
เมื่อเราในฐานะชนชาติหนึ่งเข้าใจว่าพระธรรมเล่มนี้มีความหมายต่อเราอย่างไร
จะเห็นการฟื้นฟูครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นท่ามกลางเรา
เรามีได้เข้าใจบทเรียนทั้งหลายที่พระธรรมนี้สอนอย่างถ่องแท้
แม้ว่าเราได้รับคำกำชับให้ค้นคว้าและศึกษาแล้วก็ตาม”

“ในอดีต ครูอาจารย์ทั้งหลายได้ประกาศว่าพระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์เป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้
และประชาชนก็ได้หันเหออกจากพระธรรมเหล่านั้น มานซึ่งด้วยความสลับที่ดูประหนึ่งว่ามีอยู่
ได้กีดกันคนเป็นอันมากมิให้เปิดออกนั้น
พระหัตถ์ของพระเจ้าเองได้ทรงยกออกจากพระวจนะของพระองค์ในส่วนเหล่านี้แล้ว ชื่อว่า 'วิวรณ์'
เองก็ขัดแย้งกับคำกล่าวที่ว่าหนังสือนี้เป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้ 'วิวรณ์'
หมายความว่ามิบางสิ่งซึ่งสำคัญถูกเปิดเผย
ความจริงทั้งหลายในหนังสือนี้มีถึงบรรดาผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ในวาระสุดท้ายเหล่านี้ เรากำลังยืนอยู่
โดยที่มันได้ถูกเปิดออกแล้ว ในสถานบริสุทธิ์แห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เราไม่ควรยืนอยู่ภายนอก
เราควรเข้าไป มิใช่ด้วยความคิดที่เลินเล่อและไม่เคารพ มิใช่ด้วยอย่างเท่าที่หันหันพลันแล่น
แต่ด้วยความยำเกรงและความเกรงกลัวพระเจ้า
เรากำลังเข้าใจเวลาที่คำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์จะต้องสำเร็จ” Testimonies to Ministers, 113.